

[Lawaetz.]

de ændringer, der kan opnås enighed om. Hvis man har fulgt det lidt nøjere, vil man nok vide, at der ikke er enighed om noget som helst, og så bliver det jo vanskeligt at sige, hvad man skal arbejde efter. Intet er skrevet ned til dette øjeblik. Sømændene mener, man er enige på Jydsk Færgefart, men den enighed går ud på, at sagen i øjeblikket er i arbejdsretten. Det er rart, når man får sådanne realiteter trukket frem. Altså: hvem skal afgøre, hvad man er enige om?

Man foreslår nedsat et paritetsnævn. Jeg kan sige, at vores parti ville foretrække et uvildigt nævn netop ud fra de betragtninger, jeg har gjort om lønnens størrelse.

Til sidst telegrafisterne. Der er bemærkningerne nok nemmere. Telegrafisterne er ansat i statens tjeneste, og det er vores opfattelse, at vi dér har helt andre forpligtelser, fordi man har en form for fast ansættelse med pension osv. osv. Derfor burde det vel i virkeligheden være statsansatte folk forbudt at strejke. Det er ikke det frie arbejdsmarked som alt det andet.

Vi vil gerne støtte de lovforslag, der er kommet frem. Det betyder i praksis, at vi vil deltage aktivt i udvalgsarbejdet og se at få syet det bedst muligt sammen, også således at der ikke dagen efter opstår nye smuthuller og nye usikkerheder, så vi fortsætter med diskussionen en anden gang. Det er vores indstilling.

Jens Peter Jensen (V):

Under forhandlingerne om ophøjelse af mæglingsforslaget til lov for det såkaldte store arbejdsmarked fremhævede venstre gang på gang, at det burde komme til at gælde også for områder med en anden udløbstid. Vi fremhævede især den situation som vi befinder os i nu; vi fremhævede søfartens område som et af eksemplerne på, at man havde forskellig udløbstid. Desværre fik venstre ikke den fornødne tilslutning, og det er – med særlig adresse til statsministeren og hr. Risgaard Knudsen – en af årsagerne til, at folketinget i dette øjeblik befinder sig i den situation, at alting sejler undtagen færgerne.

Under de løbende konflikter og forhandlinger har man ikke kunnet frigøre sig for den tanke, at det måske er et selvstændigt mål for Sømændenes Forbund at komme de private færgeruter til livs. Man har nærmest kunnet høre jubel i stemmen, når forbundsformanden kom-

menterede seriøse overvejelser om nedlæggelse af ruter og salg af færger. Det er jo en særholdning hos en formand, hvis fornemme opgave skulle være at skaffe godt arbejde til flest muligt af forbundets medlemmer.

Så lige en lille indskudt bemærkning. Man fik jo nationaliseret færgeruten til Bornholm bl. a. med den motivering, at det var et alt for ømfindtligt område, der kunne blive alvorligt skadet, hvis der opstod konflikt. Hvad ser vi? Det er den situation, der direkte har fremkaldt de forslag, der foreligger her. Så hvis nogen skulle gå rundt og syle med tanker om, at vi skal have nedlagt de private færgeruter og nationaliseret det hele, vil jeg gøre opmærksom på at det ikke giver megen tryghed med hensyn til eventuelle konflikter.

Venstre finder, at de private færgeruter udøver en samfundsnyttig funktion og er til stor gavn for befolkningens transportbehov, for såvel gods som passagerer, og venstre finder det beklageligt, at disse virksomheder har været udsat for alvorlige økonomiske belastninger som følge af konflikterne. Ikke blot for de sydfynske øers befolkning, men også for mange andre, har der været tale om betydelige gener og store økonomiske tab som følge af konflikterne. Her ser man ligesom i et lynglimt det grelle og ulykkelige i, hvordan en tredjepart bliver offer, når to parter på det faglige område etablerer konflikt. Det har været dyrt for f. eks. Ærø, Lange-land, Lolland og andre øer at skulle afvente situationen omkring Bornholm, inden regeringen tog et initiativ.

Jeg vil også godt føje til, at det er mit indtryk, at det har været både økonomisk og menneskeligt belastende for rederiernes medarbejdere i de lokale samfund at skulle leve med en arbejdsstandsning, der først og fremmest synes at være et produkt af hr. Preben Møller Hansens særegne forhandlingstaktik. Erfaringerne om denne forhandlingstaktik, hvor bl. a. forskellig udløbstid for overenskomster har spillet en rolle, bevirker, at venstre under udvalgsarbejdet vil søge gennemført samme udløbstid for denne lovgivning som for den lovgivning, der ophøjede mæglingsforslaget til lov. Dette er i overensstemmelse med de synspunkter, venstres folketingsgruppe har fremført i sit oplæg af 4. august til de økonomisk-politiske forhandlinger. Jeg ved godt, at dette vil være et mere vidtgående indgreb i overenskomster end det, man plejer at have som praksis, men venstre mener, at folketinget nu bør værne